

Zrození dítěte

Karel Funk

Podívejme se na zrození dítěte stručně z širších, ba kosmických souvislostí. I toto se našich životů týká zcela bezprostředně. V obyčejném životě jsou duchovní účinky Slunce přijímány prostřednictvím srdce a pak se rozlévají do celého organismu. V době, kdy žena očekává děťátko, jsou sluneční účinky soustředěny na utváření budoucího člověka. Tak jako Měsíc přijímá a odráží světlo Slunce, i žena se v tomto smyslu stává měsícem, aby do sebe mohla přijmout působení Slunce. Zárodek nového člověka je v tomto smyslu zcela tvořen účinky Slunce – tím, co může vzniknout soustředěním slunečního působení.

Nějak o tom věděly i staré evropské národy. Kdysi zde vládl názor, že právě narozené dítě bylo něčím zcela odlišným, dokud do sebe nepřijalo nic z pozemskosti jako zemskou potravu, a něčím jiným se stalo s první kapkou mléka. Jako by to byly dvě rozdílné bytosti. Staří instinktivně cítili, že narozené dítě je dosud Sluncem, ale pozemským pokrmem se stává stvořením Země. Proto se říká, že je dítě sluneční povahy.

Vždy se v esoterice muž přirovnával ke Slunci, žena k Luně. Proces, kdy sluneční světlo, zachycené reflektorem Měsíce, je vydané zpět do atmosféry, se v jistém smyslu jednou v dějinách Země zhmotnil. Moc a Síla slunečního života, kterým se projevuje mužský element, přechází do matky, a zde zmocněn silami hvězdného života mateřského, se rozvíjí v jejím lunárním lůně, aby vyšel jako nové tělo, které je nádobou pro bytost dalšího člověka. Tento proces probíhající v době nejhlubší zimy, je mystickým podkladem Vánoc. Čisté Mariino přijetí zárodku Ježíšova, zvěstované lunárním archandělem Gabrielem, a jeho zrození, bylo zákonitě vřazeno a načasováno do doby kosmicko-zemských slunovratových procesů.

O svaté noci se narodil Ježíš z Nazaretu, který jako jediný mohl být příjemcem božství Kristova. Po dobu Vánoc má tedy duši vzházet mysterium Krista jakožto slunečního Boha, od svaté noci až do 6. Ledna, do svátku Epifanií, kdy jsou Vánoce teprve dovršeny a korunovány sestupem Kristova makrokosmického Já do zemské úrovně.

V době vrcholného léta, vrcholného působení Slunce, vdechla zemská Matka sluneční působení, které do sebe na podzim uzavřela. V hlubině mateřského těla dozrával plod, přijatý v létě od Otce - nový, čistý život, takový, který byl původně u Boha a který může člověka obrodit. Ten je o Vánocích vydán světu. I na počátku vývoje lidstva se oplodňování řízené tehdy z center mysterií, dělo v jedné době roku tak, aby zrození bylo načasováno do doby zimního slunovratu.

Co se dalo v kosmických souvislostech, událo se před dvěma tisíciletími i na Zemi. Bůh Otec, tvůrce a vládce hvězdných systémů, vdechl v létě Matce Zemi, jejímž lidským reprezentantem byla zemská Maria, své nebeské oplodnění. Ženské mateřské síly jsou silami měsíčními, duševními. Já bylo vzaté ze sil Slunce, sil duchovních. Gabriel odevždy včleňuje duši základ čistého lidství. Zvěstuje, že když se na Zemi objevilo lidské fyzické tělo, byla do embrya vložena jiskra boží jako Já, které se v něm bude stále více probouzet k vládě, až pracuje celého člověka.

A co to pro nás znamená? Archanděl Gabriel přináší člověku zvěst, že z hlubiny jeho duše se musí zrodit fénix lásky a vytvořit duchovní Slunce, které bude rozdáno ve prospěch světa jako „boží sluneční Dítě“. Tento fénix lásky je pravým Já člověka, které prozáří a oživí všechny složky lidské struktury. V tiché hlubině svaté noci podává Gabriel božskou lilii duchovní Panně – čisté lidské duši, a zvěstuje jí možnost spojení božství Slunce s měsíčním ženstvím – s naší duší, která má přijmout Krista – sluneční Já. Tento děj se neviditelně odehrává každé Vánoce, tedy i pro nás.

Jako Luna odráží světlo Slunce, přináší i Gabriel sílu Slunce, kterou zvěstuje Marii, lidské duši, o vánoční noci. To je zobrazením souběžného děje – všechny pozemské duše jsou v jistém smyslu buňkami duše Země, rozlitými kapkami téhož moře citového života. Dokonalým reprezentantem a vzorem zemské matky byla Maria. Ta může svou čistotou oplodnit všechny lidské duše, které o to usilují, neboť dohromady tvoří zemskou Matku Marii. Každá duše je její částíčkou a ona sama pak je zároveň i srdcem široké makrokosmické Matky, zvané odedávna Sofií. Protože zemská Maria byla vyvolenou mezi ženami – reprezentantem čistého porození Ježíšova ze svého lůna, staneme se v jistém smyslu jejími dědici a následovnicí, budeme-li usilovat ve svém dlouhodobém vývoji o přiblížení se k témuž cíli – aby pod naším duchovním srdcem zrál plod našeho duchovního života, neposkvrněné božské sluneční Já – Kristus.

|